

Βαγγέλης Ν. Κολιός

Το παιδί με το ταμπούρλο

Παιδί της Σρι Λάνκα
που γλίτωσες από το τσουνάμι του σεισμού
της απέραντης θάλασσας
κι έμεινες σαν χαμένο εσύ
μόνο κι έρημο, στους απέραντους δρόμους.
Παιδί που σώθηκες
μέσα σε οιμωγές, λυγμούς και κατάρρες
όταν σου έπαιρνε η θάλασσα
ό,τι είχες δικό σου:
γονείς, παππούδες, σπίτι,
παιχνίδια, φίλους, τα πάντα.
Παιδί με το φόβο στα μάτια
στην ψυχή και στο νου σου.
Δωδεκάχρονο παιδί της ερημιάς
που συντάραξες τον κόσμο!
Που πηγαίνεις στην άκρη της θάλασσας
κάθε μέρα
και χτυπάς δυνατά το ταμπούρλο,
ν' ακουστεί ως τα πέρατα
να ξορκίσεις τα σημεία και τέρατα,
τα κακά πνεύματα,
τα στοιχεία της φύσης.
Παιδί της ορφάνιας
που χτυπάς δυνατά το ταμπούρλο
ψάχνοντας τους δικούς σου
που φύγαν.
Που χτυπάς δυνατά το ταμπούρλο
κάθε μέρα.
Να σ' ακούσει η «υπέρτατη δύναμη»
ο Θεός, ο Χριστός, ο Μωάμεθ,
ο Βούδας, ο θεός ο δικός σου,
το σκοτάδι, ο ήλιος,
ο σεισμός και η θάλασσα,
το τσουνάμι, το κύμα
κι η ψυχή των ανθρώπων.
Να σου δώσουν το χέρι.
Να σου πουν: Ναι, σε είδα.
Να σου δώσουν ελπίδα.